

2014.04.12. Pacsirta Rádió, a záró-interjúhoz néhány slágvort

Önsajnálhatóan elköszönni nem elegáns. Érdeemes derűt vinni a záró mondókába. Novemberben egyeztetett Fodor Jancsi velem a lehetőségről: azonnal igent mondtam. /Voltak még az elindulás előtt is lemorzsolódók. János idén újra megkérdezte: áll-e még a szándékom a közreműködésre. Naná hogy! / Megragadott az, hogy nem volt - sem akkor, sem azóta – púder. Leplezetlen őszinteséggel beszélt János az elgondolásairól, a körülményekről, a stáb formálódásáról, az ínség okozta kreatív ötletekről. Én akkor már - 3 évnyi hasonló rádiózás után – önként vállalt parkoló-pályán voltam. Mégse az új esély volt az igen fő motivációja. Inkább az, hogy tegyünk végre valamit: a választások érdemi tartalmát, a jog élő megvalósulását próbáljuk meg bemutatni. Csak van, akit ez érdekel.

Sokan eleve időpocsékolásnak vélték az „erőlködést”. Emlékszem, egy költői lélek jávai mondást idézett: vizet akartok hozni a Holdról? Másik lekicsinylő duma volt: találtál egy bokszkesztyűt, megvívnál Muhamed Alival? Később /ezen a héten/ jöttem rá, hogy mily’ sokan voltak és maradtak a Pacsirtánál nagyobb tétet is tagadók, cinikusok, vesztésre játszókat. Jómagam a média világában amatőr vagyok, mert bár időnként oktatok média-jogot és –etikát, de nem váltam profi újságíróvá. Profi az, aki oly mértékben, módon ért valamihez, hogy megél belőle. Az amatőr műkedvelő: szereti, tiszteli, passzióból próbálja csinálni a szenvedélyét, még áldozna is rá, érte. A dilettáns pedig se nem érti, se nem tudja, még csak alázattal nem is szereti, amit művel, de nyomul, nem észlelve, hogy kár és ciki ez mindkét oldalon. Remélem, én lelkiismeretes műkedvelő voltam. Hadd mondjam el még: aki belém akar kötni, mindjárt és más híján a hadarással jön elő. Sokszor igaza is lehet, többnyire elfogadom. Ám itt is megesett: a neki nem tetsző tartalmat azzal simfelte (ha jól számoltam 2 kommentelő), hogy nem való ez nekem, nem érti a szöveget. Pedig csak utált szembesülni a de facto jogi valósággal. Elnézést kérek attól, akinek itt-ott túl gyors volt a mondóka. Nem jár sajnálkozás annak, aki egyet sem hallott itt a műsorokból, csak régebben látott már a tévében lendületesen érvelni. Szót ez azért érdemel, mert végtelenül sok és

jóleső elismerést kaptunk mi pacsirtások. Különösen fontos, hogy legyen árnyalt vagy okkal-joggal bíráló vélemény, észrevétel is. Bennem kezdettől volt, s végig maradt kétely: elég fontos-e, elég érdekes-e, elég jó-e az, amivel a jog száraz témáiból próbálkozom. Mellette szólt sok évnyi egyetemi és más előadói tapasztalat. Óvatosságra, alázatra int viszont a nagy „burkusok” által alkotott pacsirtás csapat. Kezdetből volt egy megegyezés: ha szólnak, hogy nem jó, amit csinálok, másnap távozom. Pozitív mondat: ennyire jó légkört magam körül a szolnoki foci-csapat tagjaként éltem meg, majd 50 évvel ezelőtt.

Kezdetben a sportra utaló műsor-címmel kacérkodtam. Így: Jogi lescsapda. Arra utalt volna, hogy az okos védő a lestaktikájával bolondot csinálhat az esztelenül rohamozó csatárból. Közéleti tükör: 2010-2014. Aztán váltottam: Sütő András híres bonmot-ja került elő. *A törvény igazsága általános, és sajnos hozzávetőleges, mint a katona-bakancs.* Ez nyert és lett vele menet közben kész, ha nem is perfekt a **bakancs-lista**. Sajnos, nem minden ötlet vált valóra: május végéig tervezgettem az adásokat. Beláttam: erőnk, időnk, forrásunk kevesebbre volt elég. Az itt megélt őszinteség és tárgyilagosság kedvéért, szólok a 90 %-os jó tapasztalat ellenében jelentkezett 10 %-nyi nemtetszik-ről is. 13 olyan személy volt, vagy lett volna jó előre, időben, tisztelettel felkért vendég, akivel nem jött össze semmi. Mind a kormányváltók frusztrált reprezentánsa. Lehetett volna nemet mondani felkérésre, megeskik, hogy a sors közbeszól, adódhat egyéb gikszer. De ahogy a társadalom jó része nem fogta a baloldal üzenetét, akként maradt megmagyarázhatatlan számomra a lekezelés, az adott szó megszegése, a negligálás irántunk: pl., hogy egy vagy 5 E-mailre sem jött válasz. Nem a rádió, hanem a hallgató kapta a lepöckölést: majd az ország adta tanújelét, hogy ezzel az attitűddel tényleg bukni lehet. Ellenben, akik a partnereink, a vendégeink voltak, mind felvillanyozódva, jó érzéssel nyugtázták a részvételüket. Hát még a hallgatók! Megismétlem – április 6. fényében – az utolsó műsor végszavait, sport-példáját: büntetőrúgást kapsz, ha jó spiller vagy,

belövöd, ha rossz, kihagyod, de nem vagy sportman, ha meg se próbálsz. E miatt is reménykedem, hogy egyszer megint fontos és szükséges lesz a Pacsirta: jövök, ha kell, labdába rúgni.

A törvény igazsága kilenc élő adást ért meg. 13 vendég szólalt meg a műsorban: jelenlegi és ex-politikus, ex-miniszter, több kiváló jogtanár, a gazdaság elméletének és gyakorlatának kiváló művelője, remek humorista, közíró, bel- és külpolitikai elemző, nemzetközi hírű és jelentőségű szakértő, megfigyelő, szociológus, képviselő-jelölt és civil aktivista. Névsor-olvasást időkímélés miatt mellőznék.

Adásaink fenn vannak és maradnak még jó ideig az interneten, a honlapokon és a facebook-on. Kimazsolázni a műsorokból arányosan, méltányosan minden jó dumát, poént vagy bakit aligha lehet. Ezért, búcsúképpen, ahogyan az év végi derűs összeállításoknál szokás, /Lásd pl. Eurosport Watts-gyűjtések!/ felvillantok pár jelenséget, bemondást: 1) Közélet, aknamentesítés kéne, a zenei szünetben csendes nőpolitika: hogy' lesz a szexbombából taposóakna. 2) A jogász-induló így kezdődik: Nem ütik a jogászt agyon... Mégis sok embernek, főleg deviza-hitelesnek bizserg a tenyere.3) A humor, a kabaré rendszert, kormányt még sose buktatott meg, politikust azonban már igen: Kossuth Francit, Stadinger Istvánt. 4) A zenei betétek is néha csodát tettek, aktualizáltak. A krími ukrán-orosz válságra tekintettel bejátszottuk a Beatles számát: Vissza a Szovjetunióba címmel. Mit hall benne az ember? Pl. ezt a mondatot: nagyon kiütöttek az ukrán lányok! Jött ugyanide beírásos poén is: bezzeg nálunk meg van a Nemzethy Napkirály: Keleten nem nyugszik, Nyugaton nem kel(1). 5) Végül, mi talán igazat jóstunk élő adásban. Bejátszottuk a parlamentről szólva Koncz Zsuzsa számát, jócskán április 6 előtt: Ez az a ház, ahol semmi sem változik, ez az a ház, ahol áll az idő. Most, eme másik ház – a Pacsirta bázis –bezár, de a kulcsot nem dobjuk el örökre. Köszönet a hallgatónak és annak a közösségnek, amelyhez 10 héten át tartozhattam. Viszont-hallásra, elhallgat /mint kint a közügyekben/ A törvény igazsága, s vele K.Gy.